

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

DÙNG QUỶ KẾ KINH HỒN TÂY HẠ

Trong rừng hạnh bùn lầy nhơ nhớp, trên ngọn cỏ hầy còn nước mưa đọng. Đoàn Dự cùng Ngọc Yến vào rừng rồi buông tầm mắt nhìn ra xa thì chẳng thấy bóng nào cả, chỉ còn trơ khu đất mông mênh. Ngọc Yến nói:

-Bọn họ quả nhiên đi hết rồi, chúng ta về thành Vô Tích để thăm dò tin tức.

Đoàn Dự nói:

-Phải đó!

Chàng nghĩ đến lúc lại được cùng Ngọc Yến sánh vai ra đi thêm một đoạn đường nữa, trong lòng mừng rỡ vô cùng, miệng cười tí toét. Ngọc Yến lấy làm lạ, hỏi:

-Phải chăng tôi có điều gì thất thố?

Đoàn Dự vội đáp:

-Đâu có! Chúng ta lại xuống thành Vô Tích là phải.

Ngọc Yến hỏi:

-Thế sao công tử còn cười hoài?

Đoàn Dự không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, quay đi phía khác tùm tùm cười, đáp:

-Tôi phải cái nét điên rồ như vậy, đâu có phải cô nương nói sai mà cười. Xin cô đừng để ý.

Ngọc Yến thấy tính chàng buồn cười như vậy, cũng "hích" lên một tiếng rồi cười ngặt nghẹo. Đoàn Dự thấy vậy, không nhịn được, phá lên cười ha hả. Hai người lỏng buông tay khấu, cho ngựa chạy đều đặn, nhắm hướng Vô Tích mà đi.

Đi được mấy dặm, nhác trông lên cành cây thấy có xác người treo lủng lẳng, nhìn ra là một tên võ sỹ tây Hạ. Hai người đều ngạc nhiên không biết ai đã hạ thủ. Đi thêm mấy trượng nữa lại thấy bên sườn núi hai xác võ sỹ Tây hạ nữa, vết thương máu còn chưa khô, đúng là mới chết. Đoàn Dự hỏi:

-Phe Tây Hạ đúng là đã gặp phải tay kinh địch. Vương cô nương! Cô thử đoán xem là ai?

Vương Ngọc Yến đáp:

-Phải là một người võ công tuyệt cao, chỉ giơ tay lên một cái là giết được địch thủ chứ không cần phải ra sức... Hừ! Thật là một tay ghê gớm, nhưng không biết là ai.

Bỗng thấy tận đằng xa, trên con đường lớn hai người cưỡi ngựa song song đi tới, một người áo đỏ và một người áo xanh. Tưởng ai, té ra là hai cô A Châu, A Bích. Ngọc Yến cả mừng, gọi to lên:

-A Châu! A Bích! Hai người đã thoát nạn rồi ư?

Bốn người gặp nhau vui mừng khôn xiết. A Châu nói:

-Vương cô nương, Đoàn công tử! Tại sao cô nương cùng công tử lại về được? Tôi cùng A Bích định tìm đây!

Ngọc Yến hỏi:

-Sao các người lại thoát nạn? Đã gửi thuốc nặng mùi chưa?

A Châu cười, đáp:

-Trời ơi! Khó gửi muốn chết được. Cô nương chắc cũng đã gửi rồi? Có phải cô nương cũng được Kiều Bang chúa giải cứu?

Ngọc Yến hỏi:

-Người nói Kiều Bang chúa cái gì? Các người đã được Kiều Bang chúa giải cứu cho hay sao?

A Châu đáp:

-Vâng! Tôi cùng A Bích bị trúng độc mê man không biết gì và không nhúc nhích được, rồi bị bọn Tây Hạ trói lại cùng với quần chúng Cái bang, quăng lên lưng ngựa. Đi được một lúc gặp trời mưa to. Đoàn người tản đi các ngả tìm chỗ trú ẩn. Mấy tên võ sỹ Tây Hạ đem tôi cùng A Bích ẩn vào cái quán đằng kia, chờ tạnh mưa mới đi ra. Giữa lúc ấy, phía sau có một người cưỡi ngựa đuổi tới, chính là Kiều Bang chúa. Người thấy chúng tôi bị bọn Tây Hạ trói, rất đỗi ngạc nhiên, chưa cất tiếng hỏi thì A Bích đã gọi to: "Kiều Bang chúa! Cứu tôi với!" Mấy tên võ sỹ Tây Hạ vừa nghe đến ba chữ "Kiều Bang chúa" đều chân tay luống cuống, hấp tấp rút khí giới ra đối địch. Kết quả là tên thì bị treo lên cành cây, tên thì chết ngã vật bên sườn núi, có tên lại lăn cả xuống suối nữa!

Ngọc Yến hỏi:

-Việc vừa mới xảy ra phải không?

A Châu đáp:

-Vâng. Tôi nói với Kiều Bang chúa: "Chị em chúng tôi bị trúng độc, xin Bang chúa tìm trong mình những tên man mọi Tây Hạ lấy thuốc giải độc cho!" Kiều Bang chúa đưa tay ra lần vào xác một tên võ sỹ, lấy một chiếc bình sứ nhỏ, mùi rất khó ngửi. Tôi không nói chắc cô nương cũng biết rồi.

Ngọc Yến hỏi lại:

-Kiều Bang chúa ư?

A Châu đáp:

-Đúng rồi! Bang chúa nghe tin bọn Cái bang trúng độc bị bắt hết thì nóng nảy vô cùng. Người bảo vội đi cứu bọn họ rồi hốt hoảng đi ngay. Bang chúa còn quay lại hỏi: "Đoàn công tử có việc gì không?", xem ra Bang chúa quan tâm đến công tử lắm.

Đoàn Dự than rằng:

-Đại ca ta thật là người nghĩa khí vô cùng!

A Châu nói:

-Bọn Cái bang thật là ngu! Không biết phải trái là gì, tự nhiên đuổi một vị Bang chúa như vậy đi, thế là mình làm mình chịu, đáng kiếp lắm! Tôi tưởng Kiều Bang chúa còn đi cứu bọn vô nhân bội nghĩa đó làm gì, để chúng phải khổ sở cho bỏ với tội chúng đuổi mình đi.

Đoàn Dự nói:

-Đại ca ta là người quân tử có độ lượng bao dung, thà để kẻ khác phụ mình chứ đại ca ta quyết không phụ ai.

A Bích hỏi:

-Cô nương! Chúng ta đi đâu bây giờ?

Ngọc Yến nói:

-Ta cùng Đoàn công tử bàn nhau đi cứu hai người. Bây giờ cả bốn người đều bình yên, thế là hay lắm rồi. Việc Cái bang không có liên quan gì đến, chúng mình lên Thiếu Lâm Tự kiếm Mộ Dung công tử.

A Châu, A Bích vốn rất quan tâm đến Mộ Dung công tử, nghe Ngọc Yến nói vậy đều vỗ tay khen phải. Đoàn Dự xót ruột như muối bóp, nhưng thản nhiên nói:

-Tôi vốn ngưỡng mộ Mộ Dung công tử lắm, ước ao được gặp mặt. Hiện giờ không bận việc gì, muốn theo các cô lên Thiếu Lâm Tự một chuyến.

Bốn người bắt ngựa trông về phía bắc mà đi. Ngọc Yến cùng A Châu, A Bích cười cười nói nói. Nàng đem chuyện gặp nguy hiểm tại trong trại gạo, Đoàn Dự đã nghênh địch thế nào, tay cao thủ Tay Hạ là Lý Diên Tông tha mạng cùng tặng thuốc giải độc ra sao, thuật hết một lượt cho A Châu, A Bích nghe. A Châu, A Bích đều lấy làm kinh dị.

Ba cô gái nói chuyện với nhau, nhiều chỗ thú vị cười lên hích hích, thỉnh thoảng cô quay đầu lại nhìn Đoàn Dự, lấy tay che miệng không dám cười rộ. Đoàn Dự biết rằng ba cô bàn chuyện mình, chàng nghĩ thầm: "Tuy mình chỉ là một gã thư sinh cũng quyết bảo hộ cho Vương Ngọc Yến được chu toàn". Chàng thấy các cô cười mình thì vừa hổ thẹn vừa tức bực. Chàng nghĩ: "Bây giờ mới có ba cô thân mật với nhau đã không đếm xỉa gì đến mình. Khi họ thấy Mộ Dung công tử rồi thì không

khéo mình hết đất dung thân!" Chàng càng nghĩ càng thấy mình trở trên vô vị. Đi được vài dặm tới khu rừng tròng dâu, bỗng nghe ngoài ven rừng có tiếng hai gã thiếu niên gào khóc rất thê thảm. Bốn người phóng ngựa lại xem, thấy hai chú tiểu chừng mười bốn, mười lăm tuổi, áo thầy tu đầy vết máu còn lốm đốm. Một chú bị thương ở trên trán. A Bích có tính thương người, dịu dàng hỏi:

-Này hai chú! Hai chú bị ai hà hiếp? Tại sao lại bị thương?

Chú tiểu không bị thương đáp:

-Chúng tôi ở chùa bị vô số quân Phiên Bang tàn ác giết mất sư phụ rồi đuổi chúng tôi ra đây.

Bốn người nghe nói đến "quân Phiên Bang tàn ác" thì đưa mắt nhìn nhau và tự hỏi: "Phải chăng là người Tây Hạ?" A Châu lại nói chú tiểu:

-Chùa các chú ở đâu? Quân Phiên Bang tàn ác là ai?

Chú tiểu đáp:

-Sư phụ chúng tôi ở chùa Thiên Ninh đằng kia...

Vừa nói vừa trở về góc đông bắc. Chú lại nói tiếp:

-Quân Phiên Bang bắt được hơn một trăm tên "ăn mày" đưa vào chùa trú mưa, đòi rượu thịt rồi đòi giết gà mổ trâu bò. Sư phụ chúng tôi bảo cửa phật chay tịnh, không thể sát sinh ở trong chùa được, thế là chúng đem sư phụ cùng mười mấy vị sư huynh, sư đệ chúng tôi ra giết hết.

A Châu hỏi:

-Bọn chúng còn ở đó không?

Chú tiểu trở tay về phía sau rừng dâu khói đang bốc lên cuồn cuộn, nói:

-Bọn chúng còn đang thui lợn, thui bò, thật là tội nghiệp! Đức Bồ Tát có linh thiêng tất sẽ đem bọn Phiên Bang giam vào ngục rút lưỡi.

A Châu nói:

-Các chú nên trốn đi xa thôi. Nếu để người Phiên bắt được, chúng lại mổ các chú ăn thịt đó.

Hai chú tiểu cả kinh, lật đật lại chạy nữa. Đoàn Dự có ý không bằng lòng, nói:

-Hai chú đã hết đường chạy trốn, A Châu tử nường sao còn làm cho họ khùng khiếp thêm?

A Châu cười, đáp:

-Không phải tôi khùng bố các chú. Tôi nói tình thực đấy.

A Bích nói:

-Bọn Cái bang đang bị cầm tù trong chùa Thiên Ninh, Kiều Bang chúa hiện giờ lại xuống thành Vô Tích. Thế là không gặp họ.

A Châu đột nhiên nghĩ ra một cách kỳ dị, nói:

-Vương cô nương! Tôi muốn cải trang làm Kiều Bang chúa, vào chùa Thiên Ninh, đem bình thuốc nặng mùi này đến cho bọn "ăn mày" (Cái bang) người. Bọn Cái bang thoát nạn nhất định họ sẽ cảm kích Kiều Bang chúa vô cùng!

Ngọc Yến mỉm cười:

-Kiều Bang chúa thân thể cao lớn, khôi ngô dị dạng, người hoá trang giống thế nào được?

A Châu cười, nói:

-Càng khó khăn bao nhiêu, càng rõ thủ đoạn A Châu này bấy nhiêu.

Vương Ngọc Yến lại cười, nói tiếp:

-Người có giả trang giống được Kiều Bang chúa chẳng nữa, nhưng làm sao mà giả mạo được võ công tuyệt thế của ông? Trong chùa Thiên Ninh hiện giờ đây cả những tay cao thủ tại Nhất phẩm đường, đâu có thể ra vào như chỗ không người được? Theo ý ta thì người giả làm người đầu bếp hoặc người bán rau trong làng có lẽ trà trộn dễ hơn.

A Châu nói:

-Bảo tôi giả làm mục nhà quê thì còn thú gì! Thôi. tôi không đi nữa.

Vương Ngọc Yến nhìn Đoàn Dự như muốn nói gì, lại thôi. Đoàn Dự bèn hỏi:

-Dường như cô nương muốn bảo tại hạ điều gì thì phải?

Ngọc Yến đáp:

-Tôi muốn nói với công tử giả làm một người để cùng A Châu đi vào chùa Thiên Ninh, nhưng nói ra không tiện. Đoàn Dự hỏi:

-Cô nương muốn tôi giả dạng ư?

Ngọc Yến đáp:

-Bọn anh hùng Cái bang nặng bệnh đa nghi, ngờ oan cho biểu huynh tôi ngầm cấu kết với Kiều Bang chúa sát hại Mã Phó Bang chúa của họ. Giả tử... biểu huynh tôi cùng Kiều Bang chúa đến cứu bọn họ, tất họ hết mối nghi ngờ.

Đoàn Dự chưa xót trong lòng, hỏi:

-Cô nương muốn tôi giả trang làm lệnh biểu huynh?

Ngọc Yến mặt phấn ửng hồng, đáp:

-Bọn địch trong chùa Thiên Ninh rất mạnh. Hai người vào đó tất nguy hiểm lắm, không đi nữa là hơn.

Đoàn Dự nghĩ thầm: "Nàng bảo ta làm sao, ta làm vậy. Dù nát thịt tan xương cũng không có lý do nào từ chối". Rồi chàng tự nhủ: "Ta giả trang làm biểu huynh nàng, có lẽ nàng nhìn ta bằng con mắt khác hẳn. Ta hưởng được vẻ mặt tình tứ của nàng lúc nào hay lúc ấy. Như thế chẳng thú lắm ư?" Nghĩ đến đó, bất giác tinh thần phấn khởi, chàng đáp:

-Giả tử có xảy ra điều chi nguy hiểm thì mình chuồn là cùng chứ gì? Đoàn Dự này vốn tính hoạt kê mà!

Ngọc Yến nói:

-Tôi bảo không ổn, vì biểu ca tôi giết địch dễ như trở bàn tay, chả bao giờ chàng chịu trốn ai.

Đoàn Dự nghe Ngọc Yến nói, bực mình vô cùng, nghĩ thầm: "Nàng nói thế chẳng hoá ra chỉ có biểu huynh nàng là đại anh hùng, đại hào kiệt. Ta không xứng đáng giả trang gã để lòi cái dở ra trước mặt mọi người và như thế là làm ô nhục đến thanh danh gã". A Bích thấy chàng có vẻ bực dọc, liền tìm lời an ủi:

-Địch nhiều mà ta ít, hãy tạm ẩn nhẫn chẳng có gì là lạ. ý chí của chúng ta là ở việc cứu người, đâu có ở việc tử võ để dương danh.

Đôi mắt trong sáng của A Châu nhìn thẳng vào mặt Đoàn Dự từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu, lâu lâu nàng gật đầu nói:

-Đoàn công tử! Công tử muốn cải trang làm gia chủ tôi thực khó đấy chứ không phải dễ. May mà mọi người Cái bang chưa biết mặt Mộ Dung công tử, chỉ cốt sao giống đại khái là được.

Đoàn Dự nói:

-Tử nương phải trở tài cải trang làm Kiều Bang chúa cho thật đúng vì ngày nào họ cũng nhìn mặt Bang chúa. Chỉ sơ hở một chút là lập tức cơ mưu sẽ bị bại lộ.

A Châu tủm tỉm cười, nói:

-Kiều Bang chúa tuy là một nhân vật khôi vĩ, ấy thế mà giả trang ông ta không có gì là khó. Còn gia chủ tôi cùng công tử tầm vóc, cùng trạc tuổi không sai nhau mấy, cả hai đẳng đều là thư sinh, thế mà bây giờ đem bộ mặt Đoàn công tử biến thành Mộ Dung công tử lại khó lắm kia đấy!

Đoàn Dự than rằng:

-Mộ Dung công tử như rồng như phượng, trong loài người ai mà học được cách cử chỉ đặc biệt của công tử. Tôi tưởng mình cải trang không giống càng hay, kẻo lúc nữa "đánh bài tấu mã" há chẳng làm tổn thương đến thanh danh của công tử ư?

Ngọc Yến đỏ mặt lên, nói khẽ:

-Tôi nói lỡ lời. Đoàn công tử giận tôi đấy ư?

Đoàn Dự vội vàng đáp:

-Không phải! Không phải! Đời nào tôi dám giận cô nương.

Vương Ngọc Yến mỉm cười, nói:

-A Châu! Bây giờ cô đưa Đoàn công tử đi đâu cải trang?

A Châu đáp:

-Cần tìm đến một nơi thị trấn nhỏ để mua vật liệu ứng dụng.

Bốn người bắt ngựa quay hướng tây mà đi. Đi chừng được bẩy dặm thì đến thị trấn Mã Lang Kiều. Thị trấn này rất nhỏ, không có quán trọ để vào thay đồ. A Châu liền nghĩ ra cách thuê thuyền đậu dưới bờ sông trước rồi sẽ đi mua quần áo, giày dép đem xuống thuyền cải trang.

Việc thuê thuyền ở Giang Nam không khó khăn gì, vì miền này nhiều sông ngòi, thuyền nhiều như lá tre. A Châu cải trang cho Đoàn Dự trước, mình mặc áo trường bào sắc xanh, tay phải cầm cây quạt giấy, nhón trỏ tay trái đeo nhẫn. A Châu nói:

-Gia chủ tôi đeo nhẫn bằng ngọc quý đời xưa, ở đây làm sao mua được? Đành dùng thứ ngọc bằng đá xanh để mập mờ đánh lận con đen vậy.

Đoàn Dự cười nhả nhỏ, nghĩ thầm: "Mộ Dung Phục thì nhẫn bằng ngọc quý còn mình thì hèn hạ đeo nhẫn đá. Có lẽ ba cô thiếu nữ này đánh giá mình và gã như vậy". A Châu cải trang cho Đoàn Dự xong, vừa cười vừa nói với Ngọc Yến:

-Cô nương! Cô thử nhìn xem còn chỗ nào không giống?

Ngọc Yến không đáp, chỉ ngậy người ra mà nhìn, đôi mắt đầy vẻ tình tứ, tỏ ra tâm thần xúc động tựa hồ như trông thấy Mộ Dung Phục thật. Đoàn Dự cùng nàng, hai người như say như tỉnh, hai luồng nhãn quang chạm nhau mà trong lòng không băng khuâng.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ: "Đây là nàng nhìn Mộ Dung Phục chứ đâu phải nhìn mình". Lòng chàng đang vui mừng bỗng đổi ra đau đớn. Rút cục, chàng nhìn nàng, nàng nhìn chàng mà mỗi người có một ý nghĩ riêng tâm hồn dào dạt, ngăn ngở đến nỗi A Châu cùng A Bích vào trong thuyền cải trang mà hai người cũng không biết. Sau một thời gian khá lâu, bỗng thấy một chàng trai giọng thô òm òm gọi:

-Ở kia! Đoàn hiền đệ! Hiền đệ ở đây ư? Để ngu huynh kiếm mãi, mất bao công phu không thấy.

Đoàn Dự giật mình, quay đầu lại xem, té ra Kiều Phong, bất giác cả mừng reo lên:

-Đại ca! Đại ca đấy ư? Đại ca đến vừa khéo quá. Chúng tôi đang định giả trang làm đại ca để cứu người. Bây giờ chính đại ca thân tự đến đây, cô A Châu bất tất phải giả dạng nữa.

Kiều Phong nói:

-Quần chúng Cái bang đã trục xuất ta ra khỏi bang. Bọn chúng sống chết cũng mặc, ta không bận tâm đến nữa. Hiền đệ! Lại đây mau, anh em mình đi uống thi mười bát rượu chơi!

Đoàn Dự nói:

-Đại ca! Quần chúng Cái bang đa số là những người quang minh lỗi lạc. Đại ca nên đi cứu họ là phải.

Kiều Phong tức mình, nói:

-Chú đồ gàn này biết gì! Lại đây uống rượu đã!

Nói xong vươn tay ra nắm lấy tay Đoàn Dự. Đoàn Dự không sao được, nói:

-Vâng! Chúng ta đi uống rượu xong rồi sẽ đi cứu người.

Kiều Phong cười khanh khách, tiếng cười thanh tao mà uyển chuyển, tiếng cười của một trang đại hán mà không khác gì tiếng cười của cô gái nhỏ tuổi thế mới kinh người. Đoàn Dự khẽ rùng mình một cái, bây giờ chàng mới hiểu, liền vái dài sát đất, nói:

-A Châu ỷ nương! Cô cải trang một cách mau lẹ dễ dàng, thật là một cách thần diệu vô song, không những giống người mà tiếng nói cũng hết đến thế là cùng.

A Châu bắt chước tiếng Kiêu Phong nói:

-Này hiền đệ! Chúng ta đi thôi! Mang cả bình thuốc nặng mùi đi.

Rồi nàng quay lại bảo Ngọc Yến cùng A Bích:

-Hai vị cô nương ở đây chờ tin lành nhé!

Nói xong, dắt tay Đoàn Dự bước lên bờ. Không hiểu tay nàng nhồi thêm gì vào mà trước kia nhỏ bé trắng nõn, bây giờ hoá ra nước da ngăm ngăm, tuy không lớn bằng tay Kiêu Phong, song người ngoài trong chốc lát khó mà biết ra được.

Ngọc Yến đưa mắt nhìn phía sau Đoàn Dự, trong bụng nghĩ thầm: "Giả tử chàng là biểu huynh ta thật thì hay biết mấy! Biểu huynh hỡi biểu huynh! Lúc này chàng ở đâu? Có nghĩ gì đến tôi không?"

A Châu cùng Đoàn Dự cưỡi ngựa đi về phía chùa Thiên Ninh. Còn cách chừng năm dặm, hai người sợ bọn Tây Hạ nghe tiếng vó ngựa, liền đem buộc ngựa vào chuồng bò một nhà nông rồi đi bộ đến chùa. A Châu hỏi Đoàn Dự:

-Mộ Dung huynh đệ! Khi đến chùa tôi sẽ nói chuyện huênh hoang để ướm bọn chúng. Công tử nhân cơ hội đó đem thuốc cho bọn Cái bang giải độc.

Nàng nói mấy câu giọng ồm ồm nghiêm nhiên như Kiêu Phong thật. Đoàn Dự tươi cười gật đầu. Hai người ngang nhiên đi đến trước cổng chùa Thiên Ninh. Ngoài cổng hơn mười tên võ sỹ Tây Hạ tay cầm đao trường, tướng mạo cực kỳ hung dữ. A Châu cùng Đoàn Dự vừa nhìn thấy đã trống ngực đánh hơn trống làng, bất giác sợ co rúm người lại. A Châu khẽ bảo:

-Đoàn công tử! Lát nữa công tử liệu tôi cấp tốc chuồn ra, không thì chúng thách đấu võ, khó lòng mà đối phó được.

Đoàn Dự khẽ đáp:

-Phải rồi!

Chàng vừa nói vừa run sợ. Trong lúc hai người đang thì thầm bàn định, nghiêng đầu ghé cổ coi chừng, một tên võ sỹ Tây Hạ đứng ngoài trông thấy, cả tiếng quát:

-Những tên man mọi kia! Làm gì mà thì thầm dòm ngó, phải chăng đến đây để làm gian tế?

Tiếng quát vừa dứt, bốn tên võ sỹ chạy ngay lại. A Châu không còn cách gì hơn, đành hoàng tiến bước, đồng dục nói:

-Các người mau vào báo với tướng quân các người có Kiều Phong ở Cái bang cùng Mộ Dung Phục ở Giang Nam đến bái kiến Hách Liên đại tướng quân nước Tây Hạ.

Tên võ sỹ đứng đầu bọn này tuy chưa biết tướng Mộ Dung Phục nhưng biết Kiều Phong là Bang chúa Cái bang, nghe nói cả kinh, vội khoanh tay đáp:

-Cái bang Kiều Bang chúa giá lâm, bọn tiểu nhân thực là vô lễ, để tiểu nhân xin lập tức vào bẩm báo.

Nói xong trở gót rảo bước đi vào, còn những tên khác cũng đều đứng nghiêm chỉnh ra chiều cung kính. Oai danh Kiều Phong khét tiếng khắp thiên hạ, nên bọn võ sỹ Tây Hạ rất là ngưỡng mộ. Lát sau tiếng tù và nổi hiệu, cửa chùa mở rộng.

Chủ nhân Nhất phẩm đường nước Tây Hạ là Hách Liên Thiết Thụ suất lĩnh bọn Nỗ Nhi Hải cùng một đám cao thủ ra nghênh tiếp. Trong bọn này có cả Diệp Nhị Nương, Nam Hải Ngạc Thần, Vân Trung Hạc. Đoàn Dự chẳng còn hồn vía nào nữa, cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng. Bỗng nghe Hách Liên Thiết Thụ nói:

-Tôi từng nghe đại danh Cô Tô Mộ Dung đã lâu chuyên về cách lấy "gậy ông đập lưng ông". Hôm nay gặp cao hiền, vinh hạnh biết chừng nào!

Nói xong, chấp tay nhìn Đoàn Dự thi lễ... Đoàn Dự vội đáp lễ, nói:

-Thịnh danh Hách Liên đại tướng quân, lầy lừng đến tận bên giới góc bể. Tại hạ đang mong có dịp qua Tây Hạ hội diện cùng các vị hào kiệt trong Nhất phẩm đường. Bữa nay đột ngột đến đây bái kiến, xin quý vị miễn thứ cho.

Chàng cho ra một tràng lời lẽ khách sáo. Tuy lời lẽ có vẻ trào lộng nhưng không sơ hở chút nào, nên tuyệt không ai biết chàng giả mạo. Hách Liên Thiết Thụ lại nói:

-Chúng tôi thường nghe trong võ lâm đã có câu "Bắc Kiều Phong nam Mộ Dung" là hai vị đứng đầu các bậc hào kiệt khắp Trung Nguyên. Hôm nay đồng thời được hai vị chiếu cố hay cho tôi biết là chừng nào! Xin mời hai vị vào đại điện!

Nói xong, đứng tránh sang bên để nhường lối cho Kiều Phong và Mộ Dung giả vào đại điện. A Châu cùng Đoàn Dự một liều ba bảy cũng liều, ngang nhiên đi song song cùng Hách Liên Thiết Thụ. Đoàn Dự nghĩ thầm: "Từ lời nói cho đến vẻ mặt, đại tướng quân nước Tây Hạ xem chừng đối với Mộ Dung công tử còn có vẻ trịnh trọng hơn đối với Kiều đại ca. Chẳng lẽ võ công cùng nhân phẩm Mộ Dung Phục lại trội hơn đại ca ta một bậc? Ta không thể nào tin được". Bất thành linh nghe giọng quái gở la lên:

-Không tin được! Nhất định không tin được!

Đoàn Dự giật mình, ngoảnh đầu nhìn xem ai nói câu đó thì chính là Nam Hải Ngạc Thần. Lão gương đôi mắt ti hí, ngoẹo cổ dòm ngó Đoàn Dự rồi lắc đầu lia lịa. Đoàn Dự lại càng bở vía, nghĩ thầm: "Thôi hỏng bét rồi! Mình bị lão nhận diện rồi!" Nam Hải Ngạc Thần nói tiếp:

-Ta xem tướng người thường lắm, chả đáng gì hết. Ta thường nghe thiên hạ đồn rằng người giỏi cái nghề "lấy gậy ông đập lưng ông", Ngạc lão nhị này vẫn không tin. Ta không cần người ra tay mà chỉ hỏi người một câu, người có biết ta thiện về môn gì không? Người dùng môn gì để đối phó lại với ta để đi đến chỗ "lấy gậy lão gia đập vào lưng lão gia" cho được?

Hách Liên Thiết Thụ đã toan kiếm lời ngăn cản Nam Hải Ngạc Thần, nhưng rồi hấn lại nghĩ: "Thằng cha Mộ Dung Phục này oai danh cực lớn, chẳng hiểu có thực tài không? Chi bằng để lão Nam Hải Ngạc Thần dở điên dở khùng thử nhau với gã". Thế rồi hấn để mặc hai bên thử thách với nhau. Lúc đó mọi người đã vào đến đại điện, Hách Liên Thiết Thụ mời Đoàn Dự ngồi vào chỗ cao nhất. Đoàn Dự nhường lại A Châu. Nam Hải Ngạc Thần vốn nóng tính, lớn tiếng giục:

-Ồ! Mộ Dung tiểu tử! Ta chuyên dùng môn gì? Người thử nói đi coi!

Đoàn Dự tùm tùm cười, nghĩ bụng: "Người khác hỏi có khi ta không biết thật, chứ lão thì ta lạ gì". Chàng mở quạt ra phe phẩy, đáp:

-Nam Hải Ngạc Thần Nhạc lão tam! Người đã thờ Đoàn Dự công tử nước Đại Lý làm thầy mà chưa học được gì ráo. Môn võ mà người đặc ý nhất hiện giờ chẳng qua là cây Nhạc vĩ tiên cùng cây Ngạc chuỷ tiễn chứ có gì đâu!

Chàng nói đúng tên hai thứ khí giới của Nam Hải Ngạc Thần khiến lão sợ quá, há hốc miệng ra không ngậm lại được nữa. Cả đến Diệp Nhị Nương cùng Vân Trung Hạc cũng cực kỳ kinh dị. Ta nên hiểu rằng hai thứ khí giới này Nam Hải Ngạc Thần mới luyện được, chưa từng thi thố trước mặt người nào, chỉ có lúc cùng Vân Trung Hạc động thủ ở Đại Lý mới dùng qua một lần. Lúc đó trừ Mộc Uyển Thanh, ra không ai trông thấy. Bọn họ có ngờ đâu Mộc Uyển Thanh đã đem đầu đuôi kể hết cho Đoàn Dự nghe, mà hiện giờ Đoàn Dự đang giả trang làm Mộ Dung công tử. Nam Hải Ngạc Thần lại nghiêng đầu ngoẹo cổ nhìn kỹ lại Đoàn Dự. Tuy lão là người rất hung ác nhưng có lòng khâm phục anh hùng hảo hán. Nhìn một lúc, lão giơ ngón tay cái lên, nói:

-Chà! Giỏi thiệt!

Đoàn Dự cười, nói:

-Tôi tưởng chả bỏ làm trò cười cho quý vị.

Nam Hải Ngạc Thần nghĩ thầm: "Ngay đến những món binh khí ta vừa luyện xong thằng cha này còn biết thì những thứ võ công khác bất tất hỏi y làm gì nữa.

Có điều đáng tiếc là đại ca ta (thái tử Diên Khánh) không ở đây để đấu với y một chuyển xem sao. Nhưng mà được, ta đã có cách!" Lão la lớn:

-Mộ Dung công tử! Người hiểu được võ công của ta cũng chưa lấy làm kỳ, giả tỷ mà sư phụ ta đến đây thì quyết nhiên người không hiểu võ công của người được.

Đoàn Dự tủm tủm cười, nói:

-Lệnh tôn sư là ai? Võ công của người làm gì mà tôi chả biết.

Nam Hải Ngạc Thần đắc ý, mặt nhơn nhơn cười, nói:

-Vị sư phụ mà ta thụ nghiệp qua đời đã lâu rồi, không nói đến nữa. Ta chỉ nói về vị sư phụ mà ta mới nhận sau này. Bản lãnh sư phụ ta không phải tầm thường, chẳng cần nói đâu xa, ngay một cước pháp "Lăng ba vi bộ" ta dám chắc trên đời này không ai hiểu nổi.

Đoàn Dự giả vờ trầm ngâm một lát rồi nói:

-Ủa! "Lăng ba vi bộ" quả là một võ công tuyệt thế. Đoàn công tử chịu thu các hạ làm đồ đệ cũng lạ thực! Tại hạ cũng nghe nói vậy nhưng chưa tin chắc.

Nam Hải Ngạc Thần vội nói:

-Ta nói dối người làm gì! Việc ta bá sư có nhiều người trông thấy. Chính miệng người vẫn kêu ta là đồ đệ (!)

Đoàn Dự cười thầm, nghĩ bụng: "Ban đầu lão thà chết thôi chứ không chịu bá ta làm thầy, bây giờ trái lại lão chỉ sợ ta không nhận lão làm đồ đệ". Chàng liền hỏi:

-Nếu vậy thì các hạ chắc đã học được tuyệt kỹ của lệnh tôn sư?

Nam Hải Ngạc Thần lắc đầu lia lịa, đáp:

-Chưa! Ta chưa học được tí gì! Còn người đã tự xưng là biết các võ công khắp thiên hạ, nếu người chỉ chạy được bước trong "Lăng ba vi bộ" thì Nhạc lão nhị (?) này mới phục.

Đoàn Dự cười, nói:

-Phép "Lăng ba vi bộ" dù khó tại hạ cũng học được mấy đường. Nhạc lão gia! Lão gia thử coi xem có phải không nhé!

Nói xong, áo phấp phới, Đoàn Dự thủng thỉnh bước ra đứng giữa đại điện. Quần hào Tây Hạ chưa biết qua phép "Lăng ba vi bộ" là môn võ thế nào. Giờ nghe Nam Hải Ngạc Thần tung bốc món này cực kỳ thần diệu, ai nấy đều tới tấp đến đứng chật cả bốn góc đại điện để xem Đoàn Dự biểu diễn.

Nam Hải Ngạc Thần gầm lên một tiếng, giơ tay trái lên, luồn tay phải xuống gầm bàn trước để chụp tới Đoàn Dự. Đoàn Dự bước chéo chân đi hai bước rồi lại lui về phía sau hai bước, trông tựa như lá sen trước gió, nhẹ nhàng tránh đòn. Bỗng nghe đánh "phập" một tiếng vang lên, đòn Nam Hải Ngạc Thần đánh không trúng, năm ngón tay phải lão đâm trúng chiếc cột lớn đại điện, sâu vào mấy tấc.

Những người bàng quan thấy của lão ai nấy đều kinh hãi, nhưng thấy Đoàn Dự tránh được lại hoan hô rầm trời. Nam Hải Ngạc Thần đánh không trúng, gằm thét càng lớn, tung mình nhảy lên, giáng xuống như chim ưng vồ mồi. Đoàn Dự để mặc lão muốn làm gì thì làm, không cần nghĩ đến, chỉ y theo bát quái bộ pháp học được ở trong thạch động, chân bước ung dung.

Nam Hải Ngạc Thần cúi tiết càng gằm lên những tiếng thật to, khác nào như con dã thú phát điên. Đoàn Dự vừa nhìn thấy mặt mũi lão hung dữ, trong lòng khiếp sợ, vội quay đi nơi khác, lấy khăn tay trong áo ra che mắt rồi nói:

-Dù ta bưng mắt lại người cũng không đánh trúng được ta.

Nam Hải Ngạc Thần múa tít song chưởng nhắm đánh vào người Đoàn Dự mà đòn nào cũng chỉ sai một ly. Người đứng xem lăm lăm sợ run, tay ướt đầm mồ hôi cũng không biết. Đoàn Dự vẫn vững như núi Thái Sơn, chỉ mong cho Nam Hải Ngạc Thần cứ nhắm mình mà đánh, thì vĩnh viễn không bao giờ đánh trúng và chỉ sợ lão nhắm mắt đánh tràn thì mới thật nguy hiểm. A Châu rất lo Đoàn Dự, nằng sợ quá bấp thịch giật đùng đùng. Đột nhiên, nàng quát hỏi:

-Nam Hải Ngạc Thần! Phép "Lăng ba vi bộ" này so với sư phụ người thế nào?

Nam Hải Ngạc Thần giật mình, thở phào một cái rồi dừng chân lại, nói:

-Thật là tuyệt diệu! Người bịt mắt bước lẹ, ta e rằng sư phụ ta cũng chưa được thế. Cô Tô Mộ Dung quả nhiên giỏi thật! Tiếng đồn thực đã không ngoa. Nam Hải Ngạc Thần này chịu phục người rồi.

Đoàn Dự bỏ khăn bịt mắt ra về chỗ ngồi. Trong nhà đại điện đầu đầy tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy.

-----oOo-----